

Uit een vintage boombox op een trolley schalt ‘Rudolph the Red-Nosed Reindeer’. Daarvoor zongen Elvis ‘Blue Christmas’ en The Beach Boys ‘Little Saint Nick’, afgewisseld met het lokale nieuws en vakantieprietpraat.

Ik veeg mijn gehandschoende handen af aan een handdoek en doe een nieuw mes in mijn scalpel. Ik ben de enige die nog aan het werk is: in mijn eentje sta ik achter mijn werkplek van roestvrij staal, vlak bij de enorme deur van de koeler. Ik zit tot over mijn oren in het werk en onderzoek een drijflijk, zoals dat in politiejargon heet. De kerstliedjes, vrolijke deuntjes en de nieuwsupdates beginnen me te irriteren.

‘De North American Aerospace Defense Command houdt een oogje in het zeil als de Kerstman vanavond de wereld over vliegt,’ verkondigt de radiopresentator opgewekt. ‘Laten we hopen dat de cadeautjes ondanks de storm op tijd bezorgd worden! Verder in het nieuws: de politie tast nog steeds in het duister over wat er met Rowdy O’Leary is gebeurd. Zijn lichaam werd eerder vanmiddag uit de Potomac gehaald...’

Weer een update over de man die voor me op tafel ligt. Zijn lichaam verkeert in zo’n vergevorderde staat van ontbinding dat het onherkenbaar is geworden: na een week in de rivier te hebben gelegen is het zachte weefsel verzeept. Het was waarschijnlijk nooit zijn bedoeling om een aanslag op de zintuigen te zijn. Hij wilde vast nooit iemand tot last zijn of verdriet doen, vooral zijn vrouw en twee zoontjes niet.

‘De negenendertigjarige softwaredesigner is voor het laatst gezien op 17 december, toen hij ten zuiden van Mercy Island ’s avonds aan het vissen was,’ gaat de radio verder. ‘Het lichaam van O’Leary is gevonden zo’n vijftien kilometer van de plek waar hij waarschijnlijk in het water is gevallen.’

Op de röntgenfoto’s zijn langzaam genezen botbreuken te zien: witte beenderen steken af tegen de donkere vormen van de organen. Ik zie een knieprothese en degeneratieve aandoeningen, ontstaan door oud letsel. Rowdy O’Leary leed aan chronische pijn en had moeite met lopen.

‘De politie van Alexandria laat niet weten of er sprake is van opzet bij deze mysterieuze verdwijning en dood...’

Zijn natte winterkleding en persoonlijke bezittingen liggen over drie autopsietafels verspreid. Zijn laarzen, sokken, parka met capuchon, spijkerbroek en flanellen overhemd liggen te drogen op grote vellen bruin papier.

‘De hoofdofficier van justitie, Bose Flagler, noemt de zaak erg verdacht en heeft een uitgebreid onderzoek ingesteld...’

Uit de radio klinkt de stroperige stem van Flagler, die zijn medeleven betuigt aan de familie van O’Leary – hoe verschrikkelijk het moet zijn om in deze tijd van het jaar een echtgenoot en vader te verliezen. ‘Ik zal niet rusten voordat we antwoorden hebben,’ verklaart hij.

‘Dokter Scarpetta?’ Shannon Park steekt haar hoofd om de deur van de sectieruimte.

Mijn secretaresse zal geen stap dichterbij zetten. Met haar Ugg houdt ze de deur half open; ik vang een glimp op van haar paarse jas en bijpassende leren handschoenen en een doorgestikte handtas die zo groot is als een rugzak. Haar rode vissershoejde is versierd met knipperende lichtjes, plastic zuurstokken en maretakjes.

‘Mijn god, dat is verschrikkelijk!’ roept ze met haar zware Ierse accent, terwijl ze haar neus en mond met haar mouw bedekt. ‘Ik snap niet waarom je dit nu doet. Volgens mij had het nog wel wat langer kunnen wachten.’

‘Iemand moet het doen. En nee, het had niet kunnen wach-

ten.' Ik verhef mijn stem om boven Karen Carpenters perfect gezongen 'Merry Christmas, Darling' uit te komen.

'Wat erg voor zijn gezin,' mompelt Shannon. Ze lijkt te moeten huilen, maar dat kan ook door de stank komen die in haar ogen prikt.

Ik kijk naar de klok aan de muur. Het is 16.35 uur. 'Je kunt maar beter gaan, voordat het gaat sneeuwen,' zeg ik tegen haar.

'Bose Flagler blijft maar bellen.' Ze verschuilt zich achter haar handtas, zodat ze het uitgeholde lichaam op mijn tafel niet hoeft te zien – de groen gemarmerde huid, de afgezaagde schedelkap. 'De telefoon staat roodgloeiend.' Ze kijkt naar de tegelvloer. 'En Maggie Cutbush eist zoals gewoonlijk een reactie.'

'Geen commentaar,' antwoord ik.

'Dat heb ik ook tegen iedereen gezegd.'

'Fijne kerstdagen, Shannon.'

'Ook voor jou en Benton. Goede reis morgen,' zegt ze, en de deur slaat weer dicht.

Ik trek mijn gezichtsscherf omlaag en ga verder met waar ik mee bezig was. De hersenen zijn in erg slechte staat en vallen als natte papieren zakdoekjes uiteen. Als ik het lichaam nog een paar dagen in de koeler had gelaten, zou het in een nog slechtere staat verkeren. Daar zou niemand mee geholpen zijn, zeker Rowdy O'Leary's vrouw en kinderen niet.

De politie liet me een paar uur geleden weten dat het lichaam onderweg was. Er was niemand anders aanwezig die de autopsie kon doen en ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om naar huis te gaan en vakantie te gaan vieren. De meeste medewerkers in mijn kantoor en in de forensische labs waren vanwege de kerstvakantie en de voorspelde storm aan het begin van de middag al naar huis gegaan.

Ik kijk weer naar de beveiligingsmonitoren aan de muur tegenover mijn tafel. De donkere wolken bedekken de namiddag als een zeil. De parkeerplaats is zo goed als verlaten; dode bladeren vegen over het asfalt, de bomen trillen en rillen. De

mist maakt de straatverlichting wazig. Op de monitoren zie ik dat Shannon de achteruitgang van het gebouw neemt. Ze schrikt als de wind aan haar jas trekt en haast zich naar haar roze Volkswagen Kever, terwijl ze haar hoed – met rode en groene knipperende lampjes, als een laagvliegend vliegtuig – stevig vasthoudt. Ze kijkt om zich heen alsof een monster zich in de duisternis heeft verstopt en naar haar loert, afwacht.

Ze hannest met haar autosleutel, laat hem vallen en bukt zich om hem weer op te rapen. Ze is er niet bij met haar gedachten – ik stel me voor dat ze binnensmonds vloekt. Dan trekt ze het portier open en gooit haar enorme handtas over de versnellingspook heen op de passagiersstoel. Terwijl ze haar portier sluit, kijkt ze koortsachtig om zich heen. Dat is niets voor haar.

Mijn secretaresse, een zestiger en voormalige rechtbank-verslaggeefster, weet hoe wreed mensen kunnen zijn. Ze weet wat er kan gebeuren als je het het minst verwacht. Ze heeft van alles voorbij zien komen in haar carrière en lijkt altijd onverschrokken. Maar een seriemoordenaar, die de Spooksteker wordt genoemd en Noord-Virginia terroriseert, heeft haar en vele andere mensen angst aangejaagd.

Shannon heeft me verteld dat ze niet goed meer slaapt. Ze voelt zich niet veilig in haar appartement op de begane grond, waar ze alleen woont, en overweegt om naar een flatgebouw of een andere buurt te verhuizen. Ze heeft een beveiligingssysteem en nachtsloten laten installeren en slaapt met een Smith & Wesson 'Ladysmith'-pistool onder haar kussen.

Op de monitor zie ik de motor van haar Volkswagen prut-telend tot leven komen; de koplampen gaan aan. Dan rijdt ze onder de slagboom van het beveiligingshek door en vervagen de achterlichten in de woelige grijze lucht.

'*Better watch out, better not cry,*' zingen de schelle stemmen van de Jackson 5, maar dat advies komt te laat. Rowdy O'Leary paste niet op en stierf zoals hij leefde: hij at en dronk wat hij wilde, deed nooit aan sport en was chronisch depressief. Volgens zijn vrouw was hij de perfecte echtgenoot, totdat

hij zes jaar geleden werd aangereden toen hij 's avonds aan het joggen was.

‘Een hit-and-run. De bestuurder is nooit opgepakt,’ vertelde Reba O’Leary me aan de telefoon, voordat ik aan het post-mortemonderzoek begon. ‘Daarna ging bij Rowdy het licht uit. Hij gaf het op.’

Als ik secties van de lever in de plastic emmer naast mijn voeten laat vallen, gaat de oude telefoon aan de muur met veel kabaal over. De telefoon is tientallen jaren oud; hij heeft zwarte drukknoppen en om op te hangen moet je met de hoorn de metalen haak indrukken. Het herinnert me aan mijn jeugd.

Het lange snoer zit altijd hopeloos in de knoop en aan de betonnen muur is een ALLEEN MET SCHONE HANDEN-bordje opgehangen. Er is geen nummerweergave, dus ik weet niet wie er belt. Maar niet veel mensen kennen dit nummer en degenen die het wel kennen, zouden niet zo snel een autopsie onderbreken.

Behalve Pete Marino, een voormalige rechercheur moordzaken met wie ik het grootste gedeelte van mijn carrière heb samengewerkt. Hij is inmiddels hoofd Onderzoek van ons forensisch pathologisch instituut, met vestigingen in de hele staat. Hij is ook getrouwd met mijn zus, Dorothy, en is dus familie van me. Daarom zou hij privileges moeten krijgen – tenminste, dat vindt hij.

Hij heeft er geen enkele moeite mee om me lastig te vallen, wanneer of onder welke omstandigheden dan ook. Ik doe mijn handschoenen uit en gooi ze in de prullenbak. Mijn gezichtsscherf schuif ik omhoog en mijn mondkapje trek ik omlaag – de stank is zo intens dat de lucht er een andere kleur door lijkt te krijgen.

Ik pak de hoorn op en druk hem tegen mijn oor. ‘Dokter Scarpetta.’

‘Sorry dat ik je lastigval. Ik weet dat je druk bezig bent,’ zegt Marino.

Hij zit in zijn pick-uptruck. Op de achtergrond hoor ik namelijk het geroezemoes van de politiescanner en flarden van een Megyn Kelly-podcast; ik hoor haar iets over de CIA zeggen en hoe je erachter kunt komen of iemand tegen je liegt.

‘Je zou thuis moeten zijn, Marino.’ Ik adem door mijn mond, niet door mijn neus. ‘En ja, ik ben inderdaad met een autopsie bezig.’

‘We hebben te maken met een gevoelige situatie,’ laat hij weten. ‘En ik ben onderweg naar Fruge om te helpen.’

‘Waarom heb je op kerstavond met een rechercheur afgesproken?’ vraag ik achterdochtig. ‘Je hebt vakantie.’

‘De aanklager heeft specifiek om mijn aanwezigheid gevraagd.’ Marino heeft de gewoonte om politiejargon te gebruiken als hij weet dat ik het niet met hem eens zal zijn, wat ik erg oneerlijk van hem vind.

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘We geven een follow-up aan iets wat Dana Diletti ons heeft verteld en wat belangrijk zou kunnen zijn.’ De beroemde tv-journalist is me een blok aan het been. ‘Ze heeft een tip over de Spooksteker. Er is iets gebeurd waardoor ze behoorlijk van slag is.’

‘Wees voorzichtig. Ze is niet bepaald de betrouwbareste persoon ter wereld,’ zeg ik, ook al zou hij dat inmiddels wel moeten weten.

‘Het klinkt anders behoorlijk geloofwaardig, doc.’

‘Wie vindt dat?’

‘Het punt is: ze heeft het niet van horen zeggen.’

‘Wat?’ Ik word elke seconde wantrouwiger.

‘De Steker weet wie Dana Diletti is, want hij heeft haar vast op tv over hem horen praten,’ beargumenteert hij.

‘Zegt zij dat, Marino? Of jij?’

‘En de Steker volgt alles in de media op de voet. Hij geniet ervan als hij op de voorpagina staat omdat hij iedereen de stuipen op het lijf jaagt met zijn nepspook.’

Marino heeft het over een door de computer gemaakt hologram, dat de Steker gebruikt om zijn slachtoffers te stalken

en te terroriseren. Met stoorzenders schakelt hij de wifi uit en zo kan hij onopgemerkt inbreken, zonder vingerafdrukken of DNA achter te laten. We zijn hem nog lang niet op het spoor.

‘Vertel me over de tip,’ zeg ik. Het kan maar beter een goede zijn.

Ik stel me mijn zus voor, alleen thuis op kerstavond, terwijl Marino tijd met de politie doorbrengt – wat hij, als hij eerlijk zou zijn, het liefst doet. Maar hij is niet eerlijk. Een seksueel gewelddadige psychopaat is op vrije voeten, een gevaarlijke storm is ophanden en Dorothy is helemaal alleen. Ik neem het haar niet kwalijk als ze teleurgesteld of kwaad is.

‘Ik ben onderweg naar Dana Diletti’s huis,’ gaat Marino verder. ‘Ze vroeg of Fruge en ik langs konden komen.’

Natúúrlijk vroeg ze dat.

‘Wat weet je over de tip?’ herhaal ik.

‘We krijgen pas onder vier ogen meer informatie.’

‘Ja, dat komt haar vast goed uit. Hopelijk wacht haar filmcrew jullie niet op als Fruge en jij de oprit oprijden. Ik vind het niet fijn dat je Dorothy alleen hebt gelaten.’

Er flitst iets langs mijn in Tyvek-schoenhoezen gehulde voeten.

Een kleine grijze veldmuis staat even stil en rent dan weer verder, zigzaggend door de kamer. Het is vast Pinky, zoals Marino de muis noemt. Een paar dagen geleden bracht deze Pinky naar verluidt een bezoek aan mijn kantoor op de eerste verdieping, waar ik een halfopgegeten salade op mijn bureau had achtergelaten.

Hij is gespot in de kantine, in verschillende opslagruimtes, verscholen onder de drakenbloedplanten in de lobby en is aan alle pogingen om hem te vangen en vrij te laten ontsnapt. Nu kijkt hij me aan met zijn glimmende zwarte oogjes en trillende snorharen.

‘Onze bezoeker is terug,’ zeg ik tegen Marino. ‘Hij rende net voorbij. Op dit moment kijkt hij me aan.’

‘Pinky?’

‘Ja, tenzij er meer dan één muis in het gebouw is.’

‘Misschien kan Fabian hem als hij vanavond aan het werk is eindelijk vangen. Maar zet hem niet zomaar buiten. Dat overleeft hij niet.’

‘Het zou niet eens bij me opkomen.’

‘Doc, je moet op huis aan voordat de storm losbarst.’

‘Zodra ik klaar ben.’ Ik kijk naar Rowdy O’Leary’s lichaam op mijn tafel en ben blij dat zijn dierbaren hem nooit zo hoeven te zien. ‘En ik ga nog even bij zijn gezin langs om zijn persoonlijke bezittingen af te geven.’

‘Wat?’

Ik herhaal wat ik net heb gezegd.

‘Waarom laat je het niet bezorgen, zoals we altijd doen?’ zegt Marino op afkeurende toon.

‘Omdat het geen pakketje is dat je voor je voordeur wilt vinden, en al helemaal niet tijdens de feestdagen,’ leg ik uit, terwijl de muis onder een kast verdwijnt. ‘Ze wonen vlak bij King Street, op South Payne. Het ligt op mijn route naar huis.’

‘Dat is heel aardig van je, doc.’ Marino wil niet dat ik bij hen langsga. ‘Maar je moet het echt niet zelf afgeven. Je kent die mensen niet.’

‘Ik doe het voor zijn vrouw en twee zoontjes die hem hebben verloren. Het is kerstavond.’

‘Ja, ik weet het. Het is klote. Het is altijd klote.’

‘En juist daarom is een beetje vriendelijkheid een goed idee. Bovendien wil ik haar wat vragen stellen aan de hand waarvan ik de doodsoorzaak van haar man kan vaststellen. Het is makkelijker om iemand onder vier ogen aan het praten te krijgen...’

‘Het is niet verstandig om in je eentje bij hen langs te gaan, doc.’

‘Als ik niet weet waaraan hij is overleden, kan ik zijn doodsoorzaak niet vaststellen. En dat wil ik wel...’

‘Ik moet gaan,’ onderbreekt Marino me. ‘Ik rij nu Dana Diletti’s oprit op. En tering, haar huis is versierd alsof het een onderdeel is van een of andere over de top kersttour. Er hangen overal lichtjes.’ Hij klinkt verbaasd, haast vrolijk. ‘De

Grinch, Frosty the Snowman, Snoopy en zijn hondenhok,' zegt Marino vol bewondering. 'Allemaal geweldige dingen, die waarschijnlijk in de storm weg zullen waaien. En tot mijn vreugde kan ik je vertellen dat er geen spoor van haar filmcrew te bekennen is.'

'Gelukkig maar. En waar is Fruge?'

'Achter me.'

'Hou me alsjeblieft op de hoogte,' antwoord ik, waarna ik de hoorn terug op de haak hang.

Ik zet het geluid van de boombox harder. De muziek heeft plaatsgemaakt voor nog meer nieuws. Slecht nieuws. Het vakantieverkeer is drukker dan druk, terwijl de heftige storm uit Canada onze kant op waait. De gouverneur raadt mensen in Virginia af de weg op te gaan.

Een dronken tiener is met zijn auto op een politiemotor gebotst. Tafeltje-dekje is op zoek naar vrijwilligers en giften, de voedselonzekerheid is nog nooit zo groot geweest. Er zijn drie apen uit een lokaal researchlaboratorium ontsnapt. ‘Jane en Kong zijn bijna direct weer gevangen, maar hun maatje, Pinda, is nog steeds zoek. Er is blijkbaar geen gevaar op overdracht van besmettelijke ziektes als het apenpokkenvirus...’

Terwijl ik nieuwe handschoenen aantrek en weer verderga met de autopsie, tokkelt en zingt Keith Urban ‘I’ll Be Your Santa Tonight’. Het opgezwollen hart, dat ik voor het laatst bewaard heb, leg ik op de weegschaal. Ik weet zo goed als zeker dat het me belangrijke dingen te vertellen heeft.

Ik pak een mes met een lang lemmet en snijd het hart op mijn snijplank open. Verschillende secties besprenkel ik met water dat ik uit een spons knijp. Er zitten oude littekens op de verdikte hartspier. De rechterkransslagader is volkomen verkalkt door atherosclerose; als ik erdoorheen snijd kraakt het.

Ik stel me Rowdy O’Leary voor op zijn opklapstoeltje op de pier, vissend in het schijnsel van zijn campinglamp, een koelbox vol bier naast hem. Op een gegeven moment kreeg

hij waarschijnlijk plotseling last van een stekende pijn in zijn borst, die uitstraalde naar zijn armen, rug en kaak. Misschien werd hij duizelig en misselijk, waarna hij in elkaar zakte en in het water viel, met zijn kleren en laarzen aan.

Zijn vrouw gaf hem op als vermist en toen de politie op zijn visstek aankwam, vonden ze zijn iPhone en zijn Colt .38-revolver op de pier, alsof iemand die daar had achtergelaten. Twee lege patroonhulzen wijzen erop dat er twee keer met de revolver geschoten is. Het is uiteraard mogelijk dat dit op een eerder moment is gebeurd en geen verband houdt met zijn dood, maar ik betwijfel het.

De zoemer die over de intercom klinkt verstoort mijn gedachten en laat me weten dat we bezoek hebben. Op de monitor zie ik dat een lijkwagen de laadruimte in wil; de motor gromt op de achtergrond. In het schijnsel van de straatverlichting zie ik dwarrelende sneeuwvlokken.

‘Peace Brothers,’ stelt de chauffeur zichzelf via de intercom voor. ‘Ik kom een lichaam ophalen.’

Het enorme rolluik komt krakend en piepend tot leven. De geluiden worden versterkt doordat ze tegen het beton en metaal weerkaatsen. De lijkwagen rijdt naar binnen, de uitlaatgassen kringelen omhoog. In de enorme vierkante opening zijn de donkere parkeerplaats en de wazige vlekken van de straatverlichting te zien.

Op de monitor zie ik Wyatt Earle zich naar de helling haasten. Hij loopt vastberaden langs pallets met beschermende kleding en formalinevaten, en ziet er dreigend uit in zijn donkerblauwe uniform en door het pistool aan zijn koppelriem. Ik moet er nog steeds aan wennen dat mijn beveiligingsambten gewapend zijn.

Al jaren wil ik dat deze plek beter bewaakt wordt, en inmiddels is het wettelijk verplicht. Van bepaalde ambtenaren wordt verwacht dat ze tijdens hun werk een wapen bij zich dragen. Dat is, afhankelijk van wie de ambtenaar is, zowel goed als slecht nieuws. Niet iedereen zou een wapen in handen moeten hebben, en ik vind het geen fijn idee dat politici

voor mij besluiten wanneer ik een pistool bij me hoor te hebben.

Wyatt praat met de medewerker van de begrafenisonderneming. Hun stemmen worden opgepikt door de microfoons van de beveiligingscamera – de akoestiek laat te wensen over. Ik kan nauwelijks verstaan wat ze zeggen, maar de medewerker heeft overduidelijk haast. Hij laat meerdere keren vallen dat het kerstavond is en dat hij jonge kinderen heeft. Hij is duidelijk geïrriteerd wanneer Wyatt zegt dat hij moet wachten.

Wyatt moet ‘met de baas overleggen’ of het lichaam van Rowdy O’Leary vrijgegeven mag worden. De medewerker haalt misnoegd zijn schouders op. Wyatt kijkt terwijl hij wegloopt op zijn telefoon naar iets wat zijn aandacht volledig in beslag neemt; hij struikelt bijna over een hogedrukslang. Een paar minuten later staat hij in mijn deuropening.

‘Ik denk niet dat je binnen wilt komen,’ waarschuw ik.

‘De begrafenisonderneming komt hem ophalen.’ Wyatt houdt een mondkapje over zijn neus en mond.

Ik zie dat hij een Vicks-inhaler in zijn zak stopt. Nou ja, in elk geval heb ik hem zover kunnen krijgen dat hij de zalf niet meer in zijn neusgaten smeert. Dat helpt namelijk niets; het houdt de verrottingsmoleculen alleen maar vast. Wyatt houdt niet van het mortuarium en kan niet veel hebben.

‘Ik ben bijna klaar.’ Ik kijk naar de lijkwagen op de beveiligingsmonitor.

‘Dana Diletti beweert op tv dat ze de Spooksteker heeft gezien,’ vertelt Wyatt. ‘Het is overal in het nieuws.’

Ik vraag me af of Marino en Fruge nog bij haar zijn. Ik vertrouw Dana Diletti niet, dat heb ik nooit gedaan. Ik hoop maar dat ze geen stunt met mijn kantoor uithaalt. Of een lopend politieonderzoek probeert te belemmeren, wat ze regelmatig zonder enige gewetenswroeging doet.

‘Wat zegt ze dan?’ Ik buk om de plastic zak met doorsneden organen en ander weefsel uit de emmer onder mijn tafel te pakken.